

Prido rõõm olli ütlema suur ja hūdis sure healega: „Waat se on Idulo rõõm! se on rõõm!“ ja kuida temma ees teggi, nenda teggi Martin ka. „Martin, mo wend!“ hūdis Prido, tännast päwast sadiš ei olle sul ennam tarwis kalso pūda: panne radile mast pūsti ja tõmba purjud ülesse ning purjutame otse Strahlsunti. Hurrah! müüd olleme isse pari tunni pärrast kapten, — ommetige olgo, sest rāgime pärrast.“

Kuida Prido rõmo pärrast, nego kitse tal, eddasi ja taggasi hüppas, nenda hüppas Martin järrele; mast olli pea pūsti ja purjud peal, monne tunni pärrast ollid jubba Strahlsundi saddamas. Siit ruttas Prido kohhe linna.

Ühhe piisukešse padiga ollid nemmad tulnud ja ühhe sure laewaga, mis weel talli forteris ei olnud, lāksid Strahlsundi saddamast wälja. Sedda laewa olli Prido ühhe rikka kaupmehhe kāest ennesele selle sure kiwwi eest wahhetanud, ommale 6 madrust palkanud, sedda laewa ārrawima; isse olli temma nüüd laewa kapten. Esimesse pūhha õhtul olli

Prido laewaga omma sare randaš ja heitiš ankro sišse.

Selle aea sees olli emma tullise hādda sees lošsi jure tulnud ja omma lapsi otsinud ning sealt kuulda sanud, et nemmad kūl tullesahjo aeal seal olnud, agga kegi ei teadnud neist suremat teadust anda; sest nad ollid nago ma alla waunud ja monni mees arwas jubba, et Prido ehk selle maea olli põllema pannud ja nüüd kohto hirmo eest ārrapõggenenud. Seal nāhti korraga üht suurt laewa saddama pole tullesad, kuhhu keik sare rahwas randa wāsto lāksid. Mitte kaua pärrast sedda tulli Prido male ja leidiš omma wanna emma ja kohtomehhe keige perrega, teiste hulkaš ollesad. Lūhhidelt rākis temma omma õnne ja sedda luggo keikide kuuldes, kuida temma nüüd laewakaptenis sanud. Wimaš põris ennast kohtomehhe ja temma tūtρε pole ja ütles: „Kas ma ollen nüüd ka ni paljo wāart teie silmas ja süddames, kui se kapten Ulrich, kes teid mahha jāttiš? mis ja kuida temma teinud, on teil teada, mis mõtlete teie, mis minna